

SØNDAG D. 4. OKTOBER 2009

Prædiken af Søren P. Grarup

Gammeltestamentlig læsning : Salme 103 v.8-13

PRÆDIKENTEKST: EFESERBREVET KAP 3 V. 14 - KAP. 4 V. 7

Det er ikke så længe siden, vi havde fat i denne tekst fra Efeserbrevet ved en gudstjeneste her. Siden da er den igen og igen kommet til mig i forbindelse med den samtale, der løbene pågår her i fællesskabet - samtalen om tro og liv. Og hele tiden åbner der sig nye aspekter og tanker i teksten.

Nu dukkede den så op i tekstrækken - ganske vist som episteltekst, men jeg kunne altså ikke komme uden om den.

Paulus giver os en kraftig formaning her: "Jeg formaner jer da til at leve, så det svarer til det kald, I fik."

Der er måske nogle af os, der ikke har det så godt med formaninger. Jeg har det ikke selv, for alene ordet "formaning" minder mig om min mormors kilometerlange prædikener, når jeg som dreng f. eks. skulle på ferie på landet - om endelig at huske at tage en trøje på, hvis det var gråvejrs, for ellers kunne jeg få en sommerforkølelse, og jeg måtte ikke lege med traktoren, for det kunne gå grueligt galt - det var livsfarligt o.s.v. Jeg hadede disse formaninger, og de æggede mig bare til i trods at gøre det stikmodsatte, når jeg endelig kom af sted på egen hånd. Sådan har ordet formane / formaning måske i nogles ører fået en klang af snævre begrænsninger eller ligefrem af trusler

Når Paulus siger: "jeg formaner jer," så kan det ord, han bruger, ikke oversættes direkte til dansk. Vi har ikke det ord på dansk. "Formane" er ikke helt ved siden af, men det er et ord, der åbner i st. f. at begrænse - et ord, der opmuntrer i st. f. at true. Måske var ordet "jeg 'opmunter' jer" i virkeligheden en bedre oversættelse.

Det er sådan, vi skal høre det, Paulus siger til os her.

Han opmuntrer os til "at leve, så det svarer til det kald, vi fik."
Straks ramler vi ind i endnu et besværligt ord - "kald".

Luther talte om hver eneste menneskes hverdagsopgave i samfundet - som skomager eller skrædder eller bager eller malkepige - som det menneskes kald. Så indskrænkedes ordet til at gælde bestemte typer af erhverv: Præster, læger, sygeplejersker, skolelærere. Og det kom til at betyde, at man forventede en særlig selvopofrelse af de mennesker, eller i det mindste at de ikke gjorde det for pengenes skyld. Så blev også disse kald til jobs, der er lige så definerede og regulerede som alle andre jobs.

Det pudsige er, at nu begynder man faktisk så småt igen i det ganske sækulare samfund at tale om kald.

Det er jo slet ikke fremmed for os, der hører til en frikirke eller vækkelsesbevægelse. Vi er udmærket klar over, at vi har et kald til tjeneste for Gud og for næsten - et kald til mission. Vi har fået et kald til tjeneste - vi har fået et kald til mission - ingen tvivl om det. Men gennem den mangfoldige og brogede brug af ordet fik det måske klang af noget meget besværligt, omkostningsfuldt, eller noget ophøjet, som vi skal leve op til - selv om den tanke om *at leve op til* noget ikke findes i evangeliet. Ordet kald får så let klang af "krav".

Hvad er det for et kald, Paulus taler om her?

Det har han skrevet begejstret om tidligere i brevet: At Guds frelse, omsorg, barmhjertighed, kærlighed er åben - ikke bare for dem, der kan leve op til så og så høje krav, men for ethvert menneske på denne klode. Han taler om at vi "er de helliges medborgere og hører til Guds

husstand.” - “I Jesus Kristus og ved troen på ham vi frimodighed og tillidsfuld adgang til Gud.”

Og han bøjer sine knæ for Faderen, som har lagt navn til alt det gode, vi kan proppe ind i ordet far, og han beder om, at vi må se, hvor ufattelig og grænseløs denne Faders kærlighed er. For det er denne kærlige faderfavn, vi er kaldet ind i, så vi ser, at vi er den levende Guds ubetinget elskede børn.

Det er det kald, han taler om.

Det er ikke et kald, vi skal leve op til, eller en tung byrde vi skal tage på os. Men et kald ud i friheden i Guds kærlighed, hvor vi bliver de mennesker, som Gud skabte os til at være. Et kald til at opleve den kærlighed, så den bliver den livserfaring, vi lever på, så vort liv svarer til det kald, vi fik.

Men intet menneske fatter det kald alene - kaldet ind i Guds kærlige faderfavn. Ingen fatter alene den kærlighed, vi så, da Guds Søn bar al verdens synd op på korset, så vejen ind til Guds faderfavn blev åbnet for ethvert menneske som Guds elskede barn. Ingen fatter alene den grænseløse kærlighed, Gud overøser os og hele sin skabning med. Paulus beder om, at vi “sammen med alle de hellige” (som han udtrykker det) må fatte Guds storhed og hans kærligheds grænseløshed.

Derfor er det så vigtigt, at vi taler sammen - ikke om, hvad vi skal gøre, eller hvad det koster, men om vort liv i Guds kærlighed - hvordan vi oplever det hver især. Og vi skal se på hinanden og lytte til hinanden med taknemlig åbenhed, og ikke med den sorterende skepsis, vi er så vant til fra livet i denne verden, hvor vi skal vurdere og kritisk sortere alle informationer for at beskytte os selv. For hvad er det, vi ser, når vi ser hinanden, og hvad er det, vi hører, når vi deler tro og liv med hinanden?

Læg mærke til, at Paulus ryster ikke på hånden, når han skriver: “én Gud og alles fader, som er over alle, gennem alle og i alle.” Han siger ikke, at denne Gud og alles fader skal være eller bør være over, gennem, i os. Og han skriver slet ikke, at vi skal vurdere, om han er „, Nej, slet og ret Gud, alles fader *er* over alle, gennem alle og i alle.

Når vi møder hinanden, så møder vi Gud, vor Far. Når vi lytter til hinanden, så lytter vi til Gud, vor Far. Når vi tager imod hinanden i kærlighed, så tager vi imod Gud, vor Far - og ser og oplever stadig mere af hans grænseløse kærlighed til os, den kærlighed, som er hele livets grundlag og fylde.

Det er så vigtigt - ikke kun for os selv. Livet med Gud er ikke et egocentrisk “jeg skal ha’ det godt”-projekt. At vi “kender Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så vi fyldes, til hele Guds fylde nås,” er vigtigt for alle vore medmennesker og for hele Guds skabning.

Efter det afsnit, vi læste af Efeserbrevet, fortsætter Paulus med at skrive om den tjeneste, den mission, vi er kaldet til - det liv, vi skal leve som Guds børn i denne verden. Nej, han taler faktisk ikke om det som et kald. Han taler om det som *gaver*.

For sådan oplevede han selv det liv og den tjeneste, der var blev ham til del, da han blev ramt og favnet af Guds kærlighed. Selv det, at han sad i fængsel på gr. a. sin tjeneste, så han som en gave, for det gav ham blot nye muligheder for at dele Guds kærlighed med mennesker.

Og det er netop sådan vort kald til tjeneste og mission vender.

Det er ikke en omkostningsfuld forpligtelse, en tung byrde, der er lagt på vore svage skuldre, et krav om at være gode og rigtige og frelse verden. Hvis vort kald til tjeneste og mission var sådan, så kunne vi med fuld ret lynhurtigt konstatere, at vi alligevel ikke kan frelse verden, og så kan vi lige så godt lade være at prøve.

Den kærlighedens tjeneste og den sendelse til verden med den gode nyhed om Guds kærlighed

og frelse til alle, som vi er sendt ud i, udspringer ikke af, hvad vi magter eller kan præstere, men af, hvad vi *er*: Guds ubetinget elskede børn - for Gud formår med sin kraft, der virker i os, at gøre langt ud over alt, hvad vi beder om eller forstår.

Derfor er kaldet til tjeneste og mission ikke et tungt krav, men en kærligheds-gave. For også dér ser vi stadig mere af den kærlighed, som hele vort liv beror på.

Nu skal jeg ikke sige så meget mere, for hvordan skal jeg konkludere denne prædiken? Kan I mærke, hvordan perspektivet i det, Efeserbevet møder os med, åbner sig og åbner sig og åbner sig - og når vi synes, det har åbnet sig på vid gab, så bliver det ved at åbne sig - - - for sådan er vor Himmelske Fars kærlighed til os og til hele skabningen.

Det vi skal er at suge til os af den kærlighed - drikke af den i fulde drag. Vi kan aldrig i evighed drikke brønden tom. Vi skal se den, høre den, føle den, smage den, dele den, ødsle med den til den fylder hele vort hjerte, hele vor sjæl, hele vort sind, hele vor styrke - hele vort fællesskab, hele vor færden, hele vort liv.

Vi skal drikke af den i fulde drag - og det skal vi bruge resten af denne gudstjeneste til nu - i fællesskabet her - i lovsang og tilbedelse, i nadverfejring, i stilhed og bøn.

Vi skal drikke af Guds kærlighed i fulde drag - og det skal vi bruge resten af livet til. Lad os begynde med blot at være stille nogle øjeblikke ind for vor himmelske Far.